

ordnede, Embedsmændene, mener jeg, og de Underordnede. Der vil endogfaa, som den sidste ærede Taler bemærkede, i Særdeleshed gives disse Binkelstribere og deres Hjalperes hjælpere en vid Mark til at bruge deres Rænker for at frembringe megen Fortrædelighed for Embedsmændene. Jeg kunde nævne endnu mange flere Følger, som efter mit Begreb ville flyde af denne Fremgangsmaade, men jeg skal alene tillade mig at yttre mig om Lovens Anvendelse fra det militaire Standpunct. I saa Henseende formener jeg, at den umuligt kan komme til Anvendelse, thi jeg troer, at enhver fordomsfri, sagtyndig Mand vil indrømme mig, at Lovens Anvendelse i den militaire Stand vil bidrage til lidt efter lidt at undergrave den Grundbold, hvorpaa enhver velorganiseret Armee bør være bygget, nemlig Subordination og Disciplin, og paa den anden Side mener jeg ogsaa, at denne Lovs Antagelse vil forsinke Sagernes Fremme saaledes, at de først post festum ville komme til Maalet. Jeg skal tillade mig at gøre det ærede Thing opmærksom paa den Gang, som disse Ansøgninger have i den militaire Stand. De have 3 eller 4 forskellige Stadier at gennemgaae: Hærsafdelingen, Brigaden og Generalcommandoen, og, hvis Ansøgeren hører til Underclasserne, da indhentes Oplysninger fra vedkommende Batterie, Eskadron eller Compagnie. Dersom altsaa den Ansøgende gjorde Tjeneste i Garnisonen, vilde man maastee synes, at Sagen var let afgjort, men her maa jeg atter gøre opmærksom paa, at Compagniet, Afdelingen, Brigaden, Generalcommandoen som oftest ere meget langt fra hinanden, saa at allerede her er en lang Rejse at gøre med saadanne Oplysninger; men, er desuden Ansøgeren ikke i Garnisonen, men i sin Hjemstavn, og denne Hjemstavn, hvad der ved de fleste Afdelinger er Tilfældet, kan findes i alle Landets Provindsler — jeg kan anføre min Bataillon som Exempel, jeg har permitteret Undercorporaler og Soldater i alle Dele af Kongeriget Danmark og Slesvigs forskellige Amter — naar altsaa, siger jeg, saadanne Oplysninger skulle indsendes til den Paagjældende selv, saa synes det maastee at være kort, dersom han var i sin Garnison, men endnu længere maa det blive, der-

som han var i sin Hjemstavn; dog hermed er ikke Processen tilendebragt. Naar han har faaet Oplysninger tilbage, enten enkeltviis fra forskellige Autoriteter eller samlede paa een Gang, vil det som oftest, især ved hans Hjalperes Opmuntring, være Følgen, at der vil komme Indsigelser. Disse Indsigelser maatte altsaa sendes samme lange Vej tilbage, og Autoriteterne vilde igjen blive nødte til herpaa at gøre deres Modbemærkninger, som igjen maatte gaae samme Vej tilbage til de Paagjældende. Jeg troer nu ikke, at der behøves noget Talent til at udspinde denne Traad ret længe, da disse Paategninger, Modsigelser og Modbemærkninger flere Gange kunne gjøre den samme Vej frem og tilbage. Jeg mener saaledes, at Anvendelsen af denne Lov idetmindste for Militairretaten ikke kan finde Sted, og jeg formoder, eller smigrer mig idetmindste med det Haab, at det kan være Grunden til, at jeg ikke finder berørt hverken i selve Forslaget eller i de forskellige Bemærkninger og Udtalelser, som her ere fteete, at denne Lov skal have nogen Anvendelse paa Militairretaten. Jeg formoder, at dette a priori har været antaget ved Udarbejdelsen af dette Lovforslag, og i saa Henseende kan altsaa, hvis dette var Tilfældet, muligt denne Forvaring være overflødig; men jeg har ikke villet undlade at gjøre den, da jeg troer, at i det Hele, saavel for militaire som for civile Sager, vil Antagelsen af dette Lovforslag bringe mere Skade end Gavn.

Schulin: Jeg skal tillade mig blot med et Par Ord at yttre mig med Hensyn til hvad den meget ærede Justitsminister har anført om de Erklæringer, som kunne faae Indskydelse ved Domstolene, navnlig med Hensyn til Anstande. Jeg synes ikke, at den meget ærede Justitsminister anførte nogen udtryffeligg Lovbestemmelse, som hjemler Domstolene Ret til at give Anstand efter det Slags Attester, her er Tale om, og jeg veed heller ikke nogen udtryffeligg Lovbestemmelse, som hjemler en saadan Ret. Det er kun engang blevet Coutume, at Domstolene give Anstand, naar saadanne Attester af Ansøgeren fremlægges i Retten; men i det Dieblig en saadan Attest, naar en ny Lov, som den heromhandlede, udkommer, forlanges, saa maa dog aabenbart, synes mig,